

ծնունդը: Հին դարերու շեշտուած անհա-
ւասարութենէն շատ բան փոխուած է այ-
սօր: Շեշտուած անհասարակութեան դէմ՝
կռիւն է որ կը վարէ քաղաքակրթութիւնը,
ի հարստ հասարականութեան:

Եսի զօրութեան, եսի ուժին դէմ՝ կռիւ
միշտ տեղի ունեցած է, բայց այդ
կռիւը ուզած են շեշտել կրօնները և բն-
կերականութիւնը: Մասնաւորաբար անոնք
են որ կ'աշխատին եսի ուժը հուազագոյն
ստատիճանի իջեցնել, ինչ որ կը հշտնակէ

հասարականութիւնը իր բարձրագոյն զօ-
րութեան հասցնել:

Հասարականութիւնը շատ զօրաւոր
թշնամի մը ունի, եսը. բայց հեռոցեան
կատարելագործուող կառավարական մե-
քենականութիւնը միջոցներ կը գտնէ կա-
րելի ներդաշնակութիւնը ստեղծելու հա-
մար անոնց միջև:

ԳՐԻԳՈՐ ՂՕՆՋԷԿԻԻԼԵԱՆ

Փարիզ

(Վերջը յաջորդ թիւով)

ԱՌԱՋԻՆ ՍԷՐԸ

Ու դրախտի ցանկապատէն դուռն կանգնած,
Լոյսի պէս մերկ, դողահար,
Լացին անոնք, հառաչեցին քնդ երկար.
Ու սեղեւով արեցին
Արցունքն իրենց առաջին:
Աղամ դիտեց, նորագգած երկիւղով,
Այդ վարդապատ ցանկէն ներս,
Դիտեց շուրջը եւ երկինքը, ծովի պէս,
Ուր բարկացած ու անբաւ
Տերը կրկին չտեսաւ:

«Ես»,

«Անհեշտ եւ Աստուած,

«Արդէն մինակ եմ անհա»,

Բայց Աղամ,

Ու իր ձեռքը անոր ձեռքին երկարեց:

«Եկո՛ւր:»

— Բայց ո՛ւր,

Հարցուց եւան դեռ յայկան.

«Մեր ետեւ Ան վակեց դուռը դրախտին

«Ու մեզ համար ամեն բան

«Դեռ մըտու է, դեռ երազ է քայլ մ'անդին:»

Աղամ, գրկաբաց —

«Ես սեր մ'ունիմ արեւին պէս ամեն օր

«Ամեն մըտու փառասող.

«Ես սեր մ'ունիմ

«Երկրին պէս երիսասարդ, ա՛յնքան նոր,

«Ու հասեր է

«Նրման

«Այն մեր կերած պրօսուղին:

«Կը փրցրենմ' արքա ծառէն

«Եւ արքանով քեզի կուտամ

«Իբեւ աշխարհ, իբեւ տուն:

Եւան, շեկնոս, ժպտեցաւ,

Նախաւարդու գրկին մէջ

Արդէն դրախտն իսկ մոռցաւ:

Պոսթրին

ԼՈՒԹՅԻ ՄԻՆԱՍ